

Австрия, Франция и Португалия—за сжщата целъ. 1833, следъ смъртта на Дженерали, бива назначенъ капелмайсторъ на Дома въ Новара, където остава до 1840, когато бива назначенъ директоръ на Кралската консерватория въ Неаполъ. Освенъ кръгло 60 опери, отъ които най-голямъ успѣхъ е имала „Клавдио и Елиза“, М. е писалъ 20 меси, кантати, псалми, мотети, творби за оркестъръ—фантазии и характерни кжсове, „Омажи“ за Белини, Доницети, Росини и Пичини, цигулки и др. инструментални нѣща, пѣсни, солфеджи.

Меркелъ, Густавъ Адолфъ—Merkel, Gustav Adolf — органистъ-виртуозъ и компонистъ, род. 12 ноем. 1827 въ Оберодервицъ при Цитау. умр. 30 окт. 1885 въ Дрезденъ, училъ при И. Ото и Йох. Шнайдеръ въ Дрезденъ, органистъ въ разни църкви на Дрезденъ, и преподавателъ въ тамошната консерватория, компониралъ, главно, за органъ: 9 сонати, 3 фантазии, форшпили, прелюдии и фуги, една школа, а сжщо — мотети, пѣсни, клавирири нѣща.

Мерсманъ, Хансъ — Mersmann, Hans — музикаленъ писателъ и критикъ, род. 6 окт. 1891 въ Поттсдамъ, училъ музикознание при Зандбергеръ въ Мюнхенъ, Кречмаръ въ Берлинъ, а сжщо въ Щерновата консерватория, по-късно учителъ въ сжщата, 1917 ржководителъ на архива за народнитъ общо-германски пѣсни при пруската пѣсенна комисиия, отъ 1927—професоръ въ Берлинската висша техническа школа. Трудове: „Приложна естетика“ (1926), „Феноменология на музиката“ (1923), „Нѣмската народна пѣсенъ“, „Музика на съвременността“, „Модерната музика следъ романтицитъ“ (1927), „Тоновиятъ езикъ на новата музика“ (1928), въ която разглежда (съ много примѣри) съвременната музика. М. е редакторъ на музикалното списание „Мелосъ“ и на излизащата къмъ него библиотека „Melosbücher“, музикаленъ критикъ на Allgemeine Musikzeitung и авторъ на нѣколко драми. Той е голѣмъ привърженикъ и защитникъ на модерната музика.

Меруло, Клаудио — Merulo, Claudio — знаменитъ компонистъ отъ Венецианската школа, род. 8 апр. 1533 въ Кореджо (поради което е билъ

наричанъ „Кореджо“), умр. 4 май 1604 въ Парма, ученикъ на Джироламо Довати, 1557 втори, 1566—първи органистъ на „Св. Марко“ въ Венеция (на мѣстото на прочутия Анибало Падовано, и съслужникъ на А. Габриели), 1586—придворенъ органистъ въ Парма—до края на живота си. Творби: мадригали и мотети — 3, 5 и 6-гласни, сжщо 8—12 и 16-гласни — нѣколко книги, една книга 5-гласни меси и, главно, композициитъ му за органъ, — първитъ, въ които се вижда единъ изработенъ вече стилъ за този инструментъ, състоящи се отъ: 3 книги ричеркари, 3 книги кантони и 2 книги токати. Съ своитъ 5-гласни мадригали, М. туря началото на формата на модерната художествена пѣсенъ — изобщо той (заедно съ двамата Габриеловци) стоятъ на прага на една нова музикална епоха.

Меса, лат. missa. ит. mesas, фр. messe, англ. mass — отъ думитъ: ite, missa est (гл. т.) се нарича главната служба, най-високото действие на католическата литургия. Латинскиятъ текстъ на М-та, нареденъ отъ папа Григорий Великий, който компониститъ поставятъ въ музика, се състои отъ 5 части: 1) Kyrie eleison, предхождано отъ Introitus; 2) Gloria in exelsis; 3) Credo („Вѣрвамъ“ — символъ на вѣрата), което се свършва съ Ofertorium; 4) Sanctus, съ предходното Prelacio и 5) Agnus Dei, съ следващото Communion (причастие). Музикалната м. се състои отъ едно и нѣколкогласни солови части, съ преобладаване на хоровитъ номера — съ органовъ или оркестровъ съпроводъ. Вокалната М. се състои само отъ части за пѣне, безъ инструменталенъ съпроводъ. Въ протестантската църква се употребява само тъй наречената „Missa brevis“ — кжса М., състояща се само отъ Kyrie eleison и Gloria in exelsis. Missa solemnis се нарича голѣмата, тържествена М., която се служи въ голѣми празници, когато взематъ участие висши духовни лица. Missa pro defunctis се нарича заупокойната М.

Меса ди воче, ит. Messa di voce — е тихото вземане на тона, неговото постепенно усилване, до пълно фор-тисимо — и постепенно отслабване — до пълно пианисимо. Употрѣбява се при ноти съ по-голяма продъл-